

GYAR SZÓ

POLITIKAI NAPILAP.

Apróhirdetések ára:

Egy szó --- 4 fillér
Vastagabb betűvel --- 8 fillér

Hirdetések díjszabás szerint.

Megjelen minden nap.

Szerkesztőség:

V. ker., Szalay-utca 2. sz.

Kiadóhivatal:

VI. ker., Andrásy-ut 88. sz.

Felelős szerkesztő: Dr. PÁLYI EDE.

Szombat, május 17.

olesebb, mint a tejföl. Miután pedig a tej, a bor, a kenyér, a tejföl, szóval az üzlet hamis, miért ne hamisították volna a kaszinótagokat? Végül is a jóra való, odaillő ember kevés volt, amint kevés a tej, a liszt, a tejföl, fel kellett tehát higitani hamisított kaszinótagokkal, hogy az üzlet, a kaszinók üzlete, a kártyázás, a pénzes emberek kifosztása vigabban folyjék.

A rendőrség tegnap letartóztatott egy se-reg sipistát és hamiskártyást, akikről kiderült, hogy az egyik nemrégiben felosztatott budapesti „kaszinó“-nak tagjai voltak. Ime a kaszinótagok: Stern ur, a könyvügynök, Weisz ur, az ügynök, Breier ur, a cigarettáügynök, Glück ur, akinek foglalkozása ismeretlen. Ezek mind kaszinótagok voltak ahelyett, hogy becsületes mesterségüket folytatták volna így-

szinókban eddig minden szabad volt, s mert oda a rendőrség be nem tehetette a lábát.

Ez az egy eset is mutatja, mennyire nem szabad a hatóságoknak felülniök az olyan kifogásokra, hogy a kaszinók zártkörű társaságok, amelyeket nem lehet ellenőrizni. De igenis lehet és kell is. Mert van ugyan Pesten 3-4 kaszinó, ahol tudatosan nem vesznek föl sipistákat és csirkefogókat, de a többi — bármilyen név alatt működik is — éppen nem válogatós. Az pedig egy kissé már mégis merész dolog, hogy hamiskártyások vagy kimondottan kártyából élő kózákok alapszabályszerű módon biztosított autonómia védelme alatt üzzék ugyanazt a mesterséget, amiért a külteki kávéházak játékosait irgalom nélkül fölönfogja a rendőrség.

Hanyagok országa

A városházán bajok vannak a miatt, hogy a tisztviselők nagyon hanyagok, nem járnak be rendszeren a hivatalba. Reggel nehéz korán kelni, tehát nem kelnek fel korán, kilenc óra helyett tíz óra felé mennek be a hivatalba, délben pedig nagyon is sietnek, mert be sem várják a két órát, alig hagyta el a mutató az egyet, indulnak hazafelé. Sőt ami időközbe esik, az sem telik el teljesen munkával, mert itt vannak először is a kötelező vizittek, az ellátogatások a szomszéd szobába, kölcsönös megkérdezése egymástól annak, hogy hogy aludt?, „hogyan szolgál a kedves egészsége“? Azután elszív az ember egy szivart, annak idejében elfogyasztja a tizórai uzsonnáját, ez mind időbe kerül és ez az idő mind elfogyasztja azt a hivatalos órát, ami azután végre csakugyan munkában telik el.

A polgármester rendeletet adott ki, amelyben meghagyja, hogy most már legyen vége a k-sői bejárásnak, a korai elmenetelnek, mert ezentul

szigoruan fogja ellenőrizni a hivatalos idő betartását. Vajjon lesz-e ennek a rendeletnek hatása? Maga a rendelet mondja, hogy nem az első és egyetlen hasonló rendelet ezen a téren, mert ismételtén több rendelet követelte a tisztviselőktől a hivatalos órák pontos és hiányalan betartását. A polgármesteri rendelet ebből a megelőzőleg kiadott sok rendeletről azt a következtetést vonja le, hogy tehát annál inkább fogadják meg a tisztviselők a jó szót. Mi azonban éppen ellenkező következtetésre jutunk abból, hogy eddig is annyi sok rendelet maradt hatás nélkül: arra a következtetésre, hogy igen valószínűleg ez a rendelet is hatástalan marad.

Ugy látszik, itt olyan dolgról van szó, amelyet nem lehet egyszerűen rendeletekkel elintézni, annál is inkább, mert nem a budapesti városháza az egyetlen hivatal ebben az országban, ahol az emberek nem járnak be pontosan a hivatalba és nem az egyedüli hely, ahol az emberek nem teljesítik rendesen a kötelességüket. Amikor tehát hanyag tisztviselőkről beszélünk, akkor ne utalványozzuk ki az ódiomot teljes mértékben a városi tisztviselőknél, sőt ne maradjunk csak a tisztviselők mellett, hanem terjeszszük ki a szemrehányást mindenkire, akinek elvállalt kötelessége és teendője van ebben az országban.

Városi tisztviselő, állami tisztviselő és magánhivatalnok, kis ember és magas állású, tekintélyes férfiú, ur és szolga, napszámos és író, mérnök és művész, boltiszolga és kereskedő, mindenki, aki él és mozog, aki a munkája után akarna megélni, az mind azt nézi ebben az országban, hogy azért, amit kap, lehetőleg keveset adjon.

Másik oldala is van az éremnek, ami egy kevéssé érthetővé és menthetővé teszi ezt az eljárást: ebben az országban mindenkit, aki dolgozik, legyen akár kicsi, akár nagy, akár állami, akár városi, akár magánalkalmazott, gyalázatosan rosszul fizetnek, ezért lett itt valóságos szálló ige mindenütt, ahol emberek munkában görnyednek, ez: „É ezért a kis fizetésért nem lehet elég keveset dolgozni!”

A nagy, az egész országra kiható hanyagságnak így egy kiméretlen, kizsákmányoló uzsora rendszer felel meg a másik oldalról. Ez azonban legfeljebb annyit változtat a tényen, hogy a „hanyagok országát” ha úgy tetszik, egyuttal „uzsorások országát”-nak is lehet nevezni.

És azért meddő kísérlet egy ilyen rendelet, a mikor egyszer munkás sürgős-forgást akar teremteni a hanyag idő lopás helyébe és egy hivatal, egy intézmény keretén belül pontosságot és szorgal-

mat akar kikényszeríteni az emberekből. Egy hivatal, egy intézményt sem lehet elszeparálni a többitől, az emberek érintkeznek egymással, egymástól tanulnak erkölcsöt, lelkiismeretet, így támad egy országban bizonyos közszellem, amelylyel szembe tehetetlen egy rendelet, vagy egy elszigetelt akció, akármilyen hatalmas ember legyen is az, aki a rendeletet kiadta és aki az akciót megkezdte.

Ez az ország marad az az ország, ahol a boltos ha három krajcár értékű szallagot lemér, jól kihuzza azt a szallagot, mert jólesik a lelkének, hogy három krajcárért csak két és kilenc tized krajcárt érőt adjon. És ez az ország az az ország marad, ahol a tisztviselők és dolgozó emberek mindig az ellenkezőjét fogják csinálni a munkaidejükkel, mint a kereskedő a szallaggal, nem hogy nyujtanák, hanem a negyedét, a harmadát minden nap elcsipik belőle. Az a tisztviselő is ember, az sem lehet más, mint a kereskedő, mint mindenki más, aki üzleteket köt, aki munkát végez és egy olyan országban, ahol senki sem kapja meg teljes értékében azt, amit vett, mert időközben a felét visszalopták tőle, a tisztviselőktől sem lehet várni jobb erkölcsöt: ők is azt az árut rövidítik meg, amit eladtak, a munkaidejüket.

Ezen már nem lehet változtatni, legalább addig nem, amíg az egész országot meg nem szállják a jobb erkölcsök. Addig már ezen csak szégyenkezni lehet.